

régi szobrokat, oszlopfelvezeteket és egy római oltárt . . . Hány különféle nép lakott hajdan ezen a területen, melyeknek ma nyoma sem látszik! És kik fognak majd egykor utánunk jönni? . . .

Estére Szászvárosra hajtottunk. A kolostorba menvén egy ismerős szerzeteshez, a házfőnök vacsorára ott marasztott és vacsora után még sokáig mulattunk együtt. Kudsiron a vastermékek kidolgozására szolgáló nagyszerű kohókat és nagyértékű gépeket tekintettük meg. Alkenyér határán a Kenyérmezőre értünk, Kinizsi és Báthori István 1479-i fényes győzelmének színterére. Romjaiban még láthattuk a kápolnát, melyet a győzelem emlékére Báthori István emeltetett.

Alvincen megnéztük a régi Martinuzzi-féle kastélyt, mely most a gyulafehérvári püspöki káptalan tulajdona. A kastély felügyelője megmutatta a kápolnát és azon szobát, melyben a barát 1551-ben meggyilkoltatott. A falon bizonyos foltokat is mutatott, melyek Martinuzzi odafreccsent vérének nyomai lennének. Több szobák éppen azon állapotban voltak láthatók, mint Fráter György idejében, sőt a festés és bútordarabok is azon időkre emlékeztettek. Végül felkerestük a Kapisztráni Szent Jánosról nevezett zárdát, hol bennünket szívesen láttak és éjszakára elszállásoltak.

Innen Szászsebesen, Szerdahelyen, Nagy-Apoldon, Keresztényszigeten és Nagyszebenén át útunk haza vezetett.

## SZÖRNYŰSÉG VOLT...

Irta: Francis Jammes.

*Szegény kis borjú, milyen szörnyűség volt:  
Vágóhídra vonszolták s toporzékolt.*

*Próbálta nyalni pillantgatva esdőt,  
A szomorú kisváros sűrű falán az esőt.*

*Mily szelíd képe is volt, Istenem,  
Akár az úton, hol maggal terem.*

*Én Istenem, oly nagy a te jószágod,  
Mondd, hogy nekünk ezt a bűnt megbocsátod.*

*S majd fenn, ölen az Arany Mennysországnak  
Soha kedves, kis borjút le nem vágják.*

*Sőt ott mi mindnyájan jobbak leszünk  
S kis szarvára virágokat teszünk.*

*Ó, Uram, nézz e kis borjúra és  
Tedd, ne fájjon nagyon, ha belé döf a kés.*

Kállay Miklós fordítása.